

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἄπασι τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.γ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμεῖς ἡμῖν χειρῶ
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ
ἐπιστρέφονται. — Ἐνυπόγρα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορᾷ
εἰς τὰς Κυρίας, γίνετα δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν
σιν ὀφείλουσι ἐν ἀποστέλλωσ
γραμματοσημον 50 λεπτῶ
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ποίησις τῆς βελόνης. — Εἰς τὴν γυναῖκα μου ποίημ.Κ. Παλαμᾶ
— Πηνελόπη Παπαηλιοπούλου. Β'. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. Ἡ Βενε-
τία. Β'. — Ἡ λογικὴ τοῦ Γεωργίου (ὑπὸ κ. Δασποίνης Ἀγγερέτου).
— Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς. Ὁ νέος Ῥαββί (ὑπὸ δας Μαρίας
Πινέλη.

Ἡ ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΒΕΛΟΝΗΣ

Τὴν ποίησιν τῆς βελόνης ἐσυνείθιζε νὰ ψάλλῃ καὶ νὰ
ὕμνῃ ἡ κοίτη Πηπαηλιοπούλου, ἡ ὁποία καὶ εἰς τὴν τε-
λευταίαν ἀκόμη εἰκόνα τῆς, τὴν δημοσιευθεῖσαν προχθές,
παρίσταται μὲ τὸν ἀχώριστον αὐτὸν σύντροφον τῆς μακρᾶς
καὶ εὐγενοῦς ζωῆς τῆς.

Τὴν ποίησιν αὐτὴν τὴν αἰσθάνονται ὀλίγαι γυναῖκες σή-
μερον, αἱ μετρημέναι πλέον καλαὶ οἰκοκυραί, τῶν ὁποίων
τὰς ὥρας δὲν ἀπαχολεῖ τὸ πιάνο καὶ ἡ ζωγραφικὴ καὶ αἱ
ἀπογευματιναὶ καὶ τὸ χαρτοπαίγιον.

Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀπὸ ὅλας τὰς παλαιὰς ἀσχολίας
τῆς γυναικός, ἀπὸ τὸν ἀργαλειὸν καὶ τὴν ἡλακάτην
καὶ τὸ ζύμωμα, καὶ τὸ πλύσιμον τῶν ρούχων, τὰς συνήθεις
ἀσχολίας καὶ τῶν βασιλισσῶν ἀκόμη τοῦ παρελθόντος, ἡ
μόνη ἡ ὁποία ἐπέπλευσε καὶ περιέσωσε καὶ κάποιαν ποίη-
σιν εἶναι ἡ ραπτική, τῆς ὁποίας ὄργανον καὶ σύμβολον εἶναι
ἡ βελόνη.

Δὲν εἰξεύρω ἐὰν ἡ πρόοδος, ἡ ὁποία τόσας ἐπέφερον εἰς
τὴν ζωὴν μας μεταλλαγὰς, ἀπὸ τόσους μᾶς ἀπήλλαξε κό-
πους, τόσον μᾶς ἐξοικονομεῖ χρόνον καὶ τόσας ἀναπαύσεις
καὶ εὐμαρείαν μᾶς παρέχει, ἠγνοήθη ἀρκετὰ ἀπὸ τὰς γυ-
ναῖκας τῆς σήμερον, αἱ ὁποῖαι διεδέχθησαν τὰς βασιανισμέ-
νας γυναικας τοῦ παρελθόντος.

Εἰς τὴν πρόοδον ὀφείλομεν τὸ πλῆθος τῶν μηχανῶν, αἱ

ὁποῖαι μετέφεραν τὰς ἐργασίας τοῦ σπιτιοῦ εἰς τὸ ἐργοστά-
σιον, εἰς τὴν πρόοδον τὴν διατήρησιν τῆς νεότητός μας ἐπὶ
περισσότερον καιρὸν, εἰς τὴν πρόοδον τὰ μαλακὰ χέρια καὶ
τὰ ξεκουρασμένα ἴματα καὶ τὴν ὡραίαν διακόσμησην τῶν
σπιτιῶν μας καὶ τὴν ζωὴν τῆς εὐμαρείας καὶ τῆς ἀνέσεως,
τὴν ὁποῖαν ζῶμεν σήμερον.

Ἄλλ' εἰς τὴν πρόοδον ὀφείλομεν καὶ τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὰ
πολλὰ ἐξοδα, καὶ τὴν περιφρόνησιν τοῦ χρήματος καὶ τὴν
ἄσκοπον πολυτέλειαν καὶ τὴν ματαιότητα καὶ τὴν οἰκογε-
νειακὴν ἀποσύνησιν καὶ τὴν ἀραίωσιν τῶν γάμων καὶ τὰς
μεγάλας καὶ ὑπερόγκους ἀξιώσεις τῶν ἀνδρῶν.

Καὶ τοῦτο, διότι αἱ μὲν γυναῖκες τοῦ παρελθόντος ἀντε-
προσώπειαν ἐν κεφάλαιον ἐργασίας καὶ ἦσαν ἀπαραίτητοι
σύντροφοι τῆς ζωῆς, αἱ δὲ γυναῖκες τῆς σήμερον πολὺ συ-
χνά, συχνότερα ἴσως ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμεθα, δὲν ἀντιπρο-
σωπεύουν τίποτε ἄλλο παρὰ ἐν μεγάλο ἐξοδον καὶ ἐν με-
γαλῆτερον μηδενικόν.

Ἡ θέσις τῆς γυναικείας ἐργασίας, ἡ ὁποία τότε ἀντεπρο-
σώπειεν ὅλας τὰς βιομηχανίας σχεδόν, καὶ ἡ ὁποία ἀπνησχύ-
λει τὰς γυναῖκας νύκτα καὶ ἡμέραν, ἔμεινε κενὴ καὶ δὲν
ἀνεπληρώθη οὔτε κἂν ἀπὸ τὰς γενικωτέρας γνώσεις τοῦ οἰ-
κοκυριοῦ, διὰ τῶν ὁποίων μία οἰκοκυρὰ ἠμπορεῖ νὰ με-
τριάσῃ τὰ καθημερινὰ ἐξοδα καὶ νὰ καταστήσῃ τὴν ζωὴν
τῶν ἰδικῶν τῆς εὐχάριστον, ἀνετον καὶ εὐτυχημένην.

Ἄν καὶ θέλουν καὶ τώρα, ὅπως καὶ τότε, τὴν γυναῖκα
δέσποιναι τοῦ σπιτιοῦ καὶ θεματοφύλακα τοῦ οἰκογενειακοῦ
πλοῦτου, ἂν καὶ τὴν θέλουν συνεργάτιδα καὶ σύντροφον καὶ
σύμβουλον πολύτιμον ὄλων τῶν ἰδικῶν τῆς, ὅμως καμμία
σχεδὸν δὲν λαμβάνεται φροντίς διὰ νὰ καταρτισθῇ εἰς τρό-
πον τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸν προορισμὸν τῆς.

Ἡ κόρη εἰς τὸ σχολεῖον ἀποκτᾷ γνώσεις πολλὰς καὶ δι-

πλώμακα. Ἡ κόρη ἐκτός τοῦ σχολείου μανθάνει ξένας γλώσσας καὶ φιλολογίαν καὶ ποίησιν καὶ μουσικήν. Ἡ κόρη εἰς τὸν κόσμον μανθάνει νὰ χορεύῃ καὶ νὰ διασκεδάζῃ καὶ νὰ ὀμιλῇ μὲ πνεῦμα καὶ νὰ εἶνε φιλάρεσκος. Ἡ κόρη εἰς τὰ γυμναστήρια μανθάνει ν' ἀσκῇ τοὺς μῦς τῆς καὶ νὰ τονώρῃ τὰ νεῦρά τῆς καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν ἐλαστικότητά καὶ εὐκαμψίαν τῶν μελῶν τῆς. Ἡ κόρη εἰς τὰς ἀπογευματινὰς μανθάνει νὰ κακολογῇ καὶ εἰς τὰς ἐσπερίδας νὰ παίξῃ χαρτιά. Καὶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ πικτέρες καὶ αἱ μητέρες καὶ οἱ γαμβροὶ ἀκόμη πρὸ τοῦ γάμου, θκυμάζουσι τὸ πλάσμα αὐτὸ τὸ τόσο τέλειον.

Ἀλλὰ ἡ κόρη ὑπανδρεύεται. Καὶ ἡ πρώτη σελὶς τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς τῆς γυρίζει. Ἡ δευτέρα περίοδος εἰς τὴν ἀναγράφονται καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις καὶ εὐθύναι τὴν εὐρίσκει ἐντελῶς ἀπροετοίμαστον. Δὲν πρέπει βέβαια, εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν οὔτε νὰ πλύνῃ, οὔτε νὰ ζυμῶνῃ, οὔτε νὰ ὑφαίνῃ, οὔτε νὰ κάμνῃ γὰζι, οὔτε νὰ πλέκῃ κάλτσες. Τὰ ἐργαστήρια ἀναπληρῶνουν τὸ ἥμισυ τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν καὶ ἡ μηχανὴ τῆς ραπτικῆς ἀναμένει τὴν ἐξ ἐπαγγέλματος ράπτριαν διὰ τὸ ράψιμον. Ἀλλὰ τὰ ἐνδύματα σχίζονται, καὶ ἡ κάλτσες τρυποῦν καὶ τὰ κουμπιά ξυλῶνονται καὶ ἡ ράπτρια κλέπτει τὸ ὕφασμα καὶ τὰ ὑλικά, καὶ ἡ πλυντρία κακοπλύνει καὶ ἡ μαγειρίσσα κλέπτει εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ καίει τὸ φαγητὸν καὶ τὸ παρουσιάζει κακοσεβδρισμένον καὶ βρώμικον.

Καὶ τὸ σπῆτι, εἰς τὸ ὅποιον ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει νὰ ἐξασκήσῃ πλέον καμμίαν εἰδικὴν ἐργασίαν καὶ κανὲν ἐπάγγελμα κακοδιοικεῖται καὶ παραλύει καὶ δὲν ἐνέχει τὴν ποίησιν τῆς στοργῆς καὶ τὴν τρυφερότητα τοῦ θάλλου, τὴν ὁποίαν παρουσίαζε τὸ σπῆτι τοῦ παρελθόντος.

Δυστυχῶς οὔτε ἡ μουσική, οὔτε αἱ ξένοι γλώσσαι, οὔτε ἡ ζωγραφική, οὔτε αἱ πολλὰὶ γνώσεις, οὔτε αἱ κακολογίαι καὶ τὸ χαρτοπαίγιον ἐμποδίζουν τὴν οἰκιακὴν αὐτὴν παραλυσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καταποντίζονται καὶ αἱ μεγάλαι καὶ μικραὶ προικες καὶ ἡ ὄνειροποληθεῖσα εὐτυχία καὶ κάθε ἄλλο ὄνειρον χαρῆς καὶ ἐλπίδος καὶ ἀγάπης.

Ἴδού διατὶ ἡ βελόνη καὶ τὸ ράψιμον καὶ ἡ κοπτικὴ καὶ ἡ γνώσις κάθε οἰκιακῆς ἐργασίας πρέπει νὰ ἐπαναλάβουν τὴν θέσιν τῶν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων γυναικῶν, ὅχι διὰ νὰ ἀντικαταστήσουν τὸ ἐργαστήριον καὶ τὴν μηχανὴν καὶ τὴν πρῶδον. Ὅχι διὰ νὰ ἐκτοπίσουν τὴν μόρφωσιν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν εὐγενῆ καὶ ὠραίαν διάπλασιν τοῦ ἥθους. Ἀλλὰ διὰ νὰ κάμουν τὴν γυναῖκα ἰκανὴν νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ διοικῇ τὸ σπίτι τῆς, καὶ οἰκονομῇ καὶ ἀναπληροῖ τὰ χήσματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζει ἡ δι' ἀψύχων μηχανῶν καὶ μισθωτῶν χειρῶν ἐκτελουμένη σήμερον ἡ γυναικεία ἐργασία.

Οἰκοκυρικὴ Σχολή.

Εἰς τὴν ἰδιαιτέραν τάξιν τῆς Οἰκοκυρικῆς σχολῆς, τὴν προωρισμένην εἰς μόρφωσιν καλῶν οἰκοκυρῶν καὶ ὅχι εἰδικῶν τεχνητριῶν, γίνονται δεχταὶ νεάνιδες ἡλικίας ἄνω τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν.

Διδάσκονται δέ: οἰκιακὴν Οἰκονομίαν μετ' ἐφαρμογῆς πρακτικῆς, οἰκιακὴν λογιστικὴν καὶ καταστιχογραφίαν, ὑγιεινὴν, μαγειρικὴν, σίδηρον, κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν φορεμά-

των καὶ ἀσπρορρούχων, ἐμβάλωμα, πιλοποιίαν, ἀνοποποιίαν, ἰχνογραφίαν καὶ ζωγραφικὴν, πλαστικὴν καὶ πυρογραφίαν. Ἡ διδασκαλία ὅλων τῶν μαθημάτων γίνεται τὰς πρωινὰς ὥρας, πλὴν τῆς μαγειρικῆς, ἡ ὁποία διδάσκεται μ.μ. Διὰ τὴν διδασκαλίαν ὅλων τῶν μαθημάτων μαζὺ δρ. 25 τὴν μῆνα. Διὰ τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν μόνον δρ. 15. Δι' ἐν ἑκάστον τῶν λοιπῶν μαθημάτων 1 δρ. ἡ ὥρα.

Ὅδός Πανεπιστημίου 26.

ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

*Ἐδῶ τὸ σπῆτι ἄνθιζ', ἐδῶ τὸ πράσινο βλαστάρι
μέσα στὸν ἥσικο τῆς χλωρῆς χλωρῆς κληματαριάς·
περιπλεκτὸ μέσ' σὰ χλωρὰ τὸ μυσικὸ φεγγάρι,
σὰν πνεῦμα πρωτοθώρητο, κατέβαινε σ' ἐμᾶς.*

*Ἐδῶ τοῦ πόθου δυὸ πηγὲς μᾶς δροσίζαν τὰ χρόνια,
ἡ μιὰ σὰ μάτια μας μπροστὰ κ' ἡ ἄλλη ὄνειρευτὴ·
ἡ Μοῦσα ἐδῶ ὀποκοίμιζε τῆς ἐργίας τὰ τρηδόνια
καὶ τὴ μανία ἀνάστανε τῆς λύρας τὴν ἱερή.*

*Ἐδῶ γλυκαπολάραμε τῆς πρωτογεννημένης
τὰ πρῶτα ξεπειάματα καὶ πῆρέ μας τὸ νοῦ,
σὰν ἐρχομὸς παμπόθιος, ποῦ δὲν τὸν περιμένεις,
τὸ φέγγος τ' ὀλοιστρόγγυλο τοῦ δεύτερου καρποῦ.*

*Ἐδῶ πρωτοδεχθίκαμε στὴν ἀγκυλιὰ μιὰ μέρα
τὸν τρίτο, τὸν ἀσύγκριτο καὶ τὸν περαστικό,
ποῦ ὀλόγυρά μας ἄλλαξε τὸν κοσμικὸν ἀγέρα,
σὰ θεῖο κρασι σ' ὀλάσπερο φῶς τοῦ Ὀλύμπου προσφεροτό.*

*Ἐδῶ τὰ νειάτα σου ἦτανε καὶ σιτὴ φροϊτὶδ' ἀπάνου
μιὰ ζωγραφιά βενέτικη, πλατεῖα ζωγραφιστὴ
ἀπὸ τὸ χέρι κανενὸς φεγγόβολου Τσιάνου,
λαμποκοπῶντας τὴ χαρὰ σὲ ἀδρόγατο κορμί.*

*Ἐδῶ τὸ σπίτι ἄνθιζ', ἐδῶ τὸ πράσινο βλαστάρι,
καὶ τὸ κρυβεὶ κληματαριά στὸν ἥσικο τῆς χλωρῆ·
τώρα δὲ μένει τίποτε . . . Τὸ μυσικὸ φεγγάρι
κλαίει σὲ παλάτι ἀμίλητο, τετράπατο, βαρὺ.*

*Ἐδῶ ἡ ζωὴ, ποῦ πέθανεν, ἤθελε νεκροθάφτη
κάποιον Ἀπρίλη, ἀνθότοπον ἤθελε τάφον, ὦ!
ποιὸς νὰ τὴν καταράσθη; δὲ βρέθηκε γιὰ δαυτὴ
παρὰ ἓνα μνημ' ἀταίριαστο κ' ἀναγελαστικό.*

Κωδῆς Παλαυδῆς

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΠΑΠΑΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Β'.

Ἡ Παλατιανή! Ἔτσι ὠνόμαζαν τὴν αἰδιμόν Πηνελόπην Παπαηλιοπούλου αἱ κυρίαι τῶν ἐπαρχιῶν, εἰς τὰς ὁποίας, εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον τῆς, ἀποκατεστάθη ὡς σύζυγος Νομάρχου· οἱ γέροντες τῆς Χαλκίδος καὶ τοῦ Νευπλίου ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὴν ὠραίαν ἀρχόντισσαν, ἡ ὁποία ἐστόλισε δι' ὀλίγον καιρὸν τὰς ἀρτιστεστάτους μικρὰς ἐπαρχια-

κὰς κοινωνίας των καὶ ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ὁ τύπος καὶ ὁ ὑπογραμμὸς τῆς τελείας οἰκοδεσποίνης, ὡς καὶ τῆς ὑπερόχου γυναικὸς τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὰς πέριξ τῆς νομαρχίας οἰκίας κτεσκοπεῖτο σχεδὸν κάθε πρᾶξις τῆς κυρίας τῶν ἀνακτόρων, ἡ ὁποία, ἀντὶ νὰ κοιμᾶται ἕως τὰς ἑνδεκά καὶ νὰ πέρνῃ τὸν καφφὲ εἰς τὸ κρεβάτι, ὡς ἔκαμνε τότε κάθε ἀρχόντισσα, ἐξυπνοῦσε ἀπὸ τὰς ἐξ καὶ κατήρχετο εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐκάνονίζεν αὐτοπροσώπως τὰ πάντα καὶ ἐπέβλεπε τὴν ἐργασίαν τῆς ὑπηρεσίας. Οἱ καυμένοι οἱ ἐπαρχιώται δὲν ἠμποροῦσαν νὰ συνειθίσουν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὴν, ἡ ὁποία τόσον περισσότερον τοὺς ἐξέπληττεν, ὅσον ἀντέκειτο εἰς τὰς συνθηκὰς τῆς ἐπαρχιακῆς ἀριστοκρατίας.

Σιγὰ, σιγὰ ἡ Παλατιανή, ἡ ὁποία φυσικὰ ἀπετέλει καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ ἀγλαίσμα κάθε κοσμικῆς ζωῆς καὶ κάθε ἑορτῆς, ἔγεινε τὸ ὑπόδειγμα τῆς κυρίας, ἣν ὅλοι αἱ καθὼς πρέπει ἐπαρχιώτιδες ὑπεχρεοῦντο παρὰ τῶν συζύγων των νὰ μιμοῦνται εἰς ὅλα.

Ἡ ἰδιωτικὴ καὶ ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τῆς, ὡς γυναικὸς συνδεμένης ἀδελφικῶς μετὰ τὴν βασιλίτισσαν καὶ ὡς συζύγου τοῦ πρώτου ἀρχοντος τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἔζη, περιεβλήθη τότε μετ' ἐν εἶδος γοητευτικῆς καὶ ὠρκίας παραδόσεως, καὶ περὶ τὸ ὄνομά τῆς ἐπλέκοντο ἐγκώμια, τῶν ὁποίων ἐφιλοδοξοῦν νὰ καταστοῦν ἄξια ὅλοι αἱ νέαι γυναῖκες τῆς ἐποχῆς.

Τὴν τελείαν μόρφωσιν τῆς ὄφειλε βεβαίως ἡ Πηνελόπη Παπαηλιοπούλου εἰς φυσικὰ χαρίσματα πολλά, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῆς, εἰς ἀρχὰς ὑγιεῖς καὶ αὐστηράς, ἃς εἶχεν ἐμπνεύσει εἰς τὰς μαθητριάς τῆς ἡ ξένη μὲν τὴν πατρίδα. Ἑλληνικωτάτη ὅμως τὴν ψυχὴν καὶ μοναδικὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης παιδαγωγὸς Φανὴ Χίλλ.

Κόρη Λοιδωρικῆ, ἐπιλέκτου καὶ ἰσχυροῦς οἰκογενείας τῆς χώρας, ἐλύσσα τὴν προσοχὴν τῆς Ἀμαλίας, ὡς μαθητριάς κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς, καὶ ἐκλεχθεῖσα παρ' αὐτῆς διὰ τὸ ἀξίωμα τῆς κυρίας τῆς τιμῆς, συνεπλήρωσε τὴν μόρφωσιν τῆς εἰς τὴν Αὐλὴν. Φύσις προνομιοῦχος ὡς ἦτο, κατώρθωσεν οὕτω νὰ ἐκλέξῃ καὶ ἀφομοιώσῃ εἰς ἑαυτὴν τὰ στοιχεῖα τοῦ κλοῦ, τὰ ὁποῖα καὶ ἐμφύτως ἐνυπῆρχον τότε εἰς τὴν ἀπὸ τῆς δουλείας μόλις ἐλευθερωθεῖσαν Ἑλληνικὴν ψυχὴν, καὶ ἐξ ἀνατροφῆς καὶ μορφώσεως εἶχον τελειοποιηθῆ εἰς τὴν Ἀμερικανίδα πρώτην παιδαγωγὸν τῆς τότε κοινωνίας καὶ παρουσιάζοντο καταφανῆ εἰς τὴν γερμανίδα βασιλίτισσαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ βασιλίτισσα Ἀμαλία, ἡ ὁποία ἤξευρε νὰ ἐκτιμᾷ κατ' ἀξίαν, ἠσθάνετο ἰδικιτέραν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Πηνελόπην Λοιδωρικῆ, τὴν ὁποίαν συνεβουλεύετο εἰς πᾶσαν κρίσιμον στιγμήν τῆς ζωῆς τῆς, εἴτε ὡς βασιλίτισσα, εἴτε ὡς γυνή. Ἴσως ἡ προτίμησις αὐτὴ νὰ ὀφείλετο καὶ εἰς τὸν ἀδελφάντινον χαρακτῆρα τῆς κόρης, ἡ ὁποία δὲν εἴξευρε νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ ὑποτάσσεται, ὅταν ἔβλεπεν ὅτι ἡ βασιλίτισσα τῆς ἐσκέπτετο ἢ προέβκινεν εἰς ἀποφάσεις, ἀντιβινοῦσας πρὸς τὸ καλὸν τῆς, τὸ ὅποιον δὲν ἐχώριζε ποτε ἀπὸ τὸ καλὸν τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ καλὸν τῆς Ἑλλάδος! Αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνειρον τῆς νεότη-

τὸς τῆς, αὐτὸς ὁ πόνος καὶ ὁ πόθος τῶν σοφῶν γηρατειῶν τῆς. Ὄρας ὅλας ὀμίλει καὶ συνεκινεῖτο καὶ ἐκοκκινίζε καὶ περιεβάλλετο μετ' ὀφθαλμῶν ἀκτινωτῶν ἀγάπης καὶ πίστεως, ὅταν ὀμίλει διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅταν ἀπηρτίθει τὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦσαν νὰ γίνουσι, ἐὰν εἰξεύραμεν νὰ εἴμεθα Ἑλληνες.

Δὲν μεταχειρίζετο ἐν τούτοις δι' αὐτὸ οὔτε τὰς πομπῶδεις φράσεις τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος πατριωτῶν, οὔτε τὴν κενὴν νοημάτων ρητορικὴν, εἰς τὴν ὁποία εἰσπᾷ συνήθως ἡ ἐξημμένη φαντασία τῶν ἐκ συστήματος μεμψιμοιρῶν. Ἀνεγνώριζεν εἰς τὴν ἐποχὴν μας πολλὰ καλὰ, εἰς τὰς ἐξ Ἑυρώπης πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς προσελεύσεως πολλὰς ἀρετάς, τῶν ὁποίων τὴν ἐπίδρασιν ἐπεδοκίμαζεν. Ἀλλ' ἤθελεν, ἐποθοῦσεν, ἐφιλοδοξοῦν νὰ ἴδῃ τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν ἀφυπνισμένην ἐντελῶς, καὶ ὑπὸ τὰς νέας συνθήκας τῆς ζωῆς, ἀποτελοῦσαν τὴν βάσιν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος τῆς φυλῆς μας.

«Δὲν ἠμποροῦμεν ἐλεγε νὰ σκεπτόμεθα καὶ νὰ βραδίζωμεν εἰς τὴν ζωὴν, καθ' ὅσον τρόπον σκέπτονται καὶ βραδίζουσι καὶ προάγονται οἱ λαοὶ τῶν ἐθνῶν τῆς δύσεως. Ἐκεῖνοι ἐφωτίστησαν εἰς τὸ μέγαλο σχολεῖον τῆς πατρίδος μας, ἀλλ' ἐκάνονισαν τὴν ζωὴν των σύμφωνα μετὰ τὰς παραδόσεις τῆς φυλῆς των, μετὰ τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα των, μετὰ τὰς κλιματολογικὰς καὶ βιολογικὰς συνθήκας των. Ὑπὸ τὸν βράχυν καὶ συνεφασμένον οὐρανὸν τῆς Ἑλβετίας καὶ τῆς Ἀγγλίας οἱ ἄνθρωποι γίνονται ψυχροὶ καὶ θετικοί.

«Ὑπὸ τὸν αἰθέριον οὐρανὸν μας, ἡ ψυχὴ ἀφυπνίζεται εἰς σφαίρας ἰδανικὰς, τὸ πνεῦμα λεπτύνεται, ὀξύνεται, τείνει εἰς πτήσεις ὑπερκοσμίου. Διατὶ νὰ ζητῶμεν νὰ ἀφομοιώσωμεν τοῦτο πρὸς ἐκεῖνο. Διατὶ νὰ χάνωμεν καιρὸν εἰς μάτην, ὅπως γίνωμεν Ἀγγλοὶ καὶ Γάλλοι καὶ Γερμανοὶ καὶ νὰ μὴ ζητῶμεν νὰ γεινώμεν Ἑλληνες:

«Πρέπει ἡμεῖς αἱ γυναῖκες νὰ ἐργασθῶμεν εἰς τοῦτο. Πρέπει νὰ πολεμήσωμεν τὴν ἀγνοίαν τῆς Ἑλληνίδος ἐμποροπούλας, ἡ ὁποία ἐγεννήθη καὶ ἀνετρόφη μακρὰν τῆς πατρίδος τῆς καὶ φορτωμένη χρήματα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸ Ἑλληνικώτατον πνεῦμα τοῦ πατέρα τῆς ἐκερδίστησαν, ἔρχεται νὰ μᾶς ἐπιβάλλῃ τὸ πνεῦμα λαοῦ ξένου, τὸν ὅποιον κἄν δὲν ἐπρόφασε νὰ γνωρίσῃ.

«Δυστυχῶς ἡ Ἑλληνικὴ, ἡ ἰθαγενὴς ἀρχοντιά μας παραμερίζεται. Αἱ μεγάλαι παλαιαὶ οἰκογένειαι σβύνουν. Ὅ,τι μένει, ζητεῖ τὸ χρυσοθερνίκωμα τῆς πλουτοκρατίας. Καὶ μέσα εἰς τὸ ἀνακάτωμα αὐτὸ ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα καταποντίζονται....»

Τὴν ἤκουα ὡς, καὶ ἡ καλὴ, ἡ ἤσυχη φωνὴ τῆς, ἡ ὁποία εἶχε δονήσεις πόνου, ἀλλὰ καὶ ἐπάλλετο ἰδικιτέρας καὶ ἐλάμβανε χρωματισμοὺς νεότητος καὶ σφρίγγους ψυχικοῦ, ὅταν ἐγκωμιάζε τὴν Ἑλλάδα, μὲ ἔκαμνε τὴν ἐντύπωσιν ὠραίας μουσικῆς, ἡ ὁποία μᾶς μεταφέρει εἰς κόσμους ὑψηλοτέρους.

Καὶ ὅταν ἔμενε κενὴ ἡ συνειθισμένη γωνίσα τῆς εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καὶ ὅταν ἠκούοντο οἱ τροχοὶ τῆς ἀπομακρυνόμενης ἀμάξης τῆς, ἠσθάνομην ὅτι ἐὰν τὸ γῆρας καὶ ἡ μετριότητα καὶ ἡ βραδεῖα κἄπως δημοσιογραφικὴ δράσις

της δὲν τῆς παρεῖχαν πλέον τὴν δύναμιν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐθνικὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλληνίδος, ἀναπτειν ὅμως μὲ τὴν γερωνικὴν χεῖρά της ἓνα μικρὸν φῶς εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ ἀκολουθήσωμεν αἱ δυνάμεναι ἐκ τῶν νεωτέρων.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ἡ Βενετία

Τὸ ἀριστούργημα αὐτό, τὸ ὁποῖον οἱ ὠραῖοι θεοὶ τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀγρῶν εἰς μίαν στιγμὴν πάλης καὶ μανίας ἵδρυσαν, ἀνθρώποι ἐμπνευσμένοι καὶ μεγαλοφυεῖς μετέπλασαν εἰς ὄνειρώδη πόλιν.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς λατρείας τοῦ κλασικοῦ ἰδιοῦ μας κάλλους, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν θαλασσιῶν ἡρώων μας, οἱ ὁποῖοι κατέκτων μὲ τὰς μικρὰς τριήρεις τὸν τοῦ μεγάλου κόσμου, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ δόξα καὶ τὸ κάλλος ἀδελφωμένα ἐδιώκοντο ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας γῆν, δὲν εἶχεν ἀναφανῆ λαὸς παρουσιάζων τὴν συγγένειαν μὲ τὸν Ἑλληνικόν, ὅσον ὁ τοῦ νεοπαγοῦς μικροῦ κρατιδίου τῆς Ἀδριατικῆς.

Ὀλίγα ἐπιμήκη ξύλα ὑλοτομημένα ἀπὸ τὰ γειτονικὰ πλούσια δάση τῶν καὶ ὀλίγα κουπιὰ τορνευμένα εἰς τὸ σχῆμα τῶν ἰδικῶν μας, ἰδοὺ ὁ στόλος τῶν. Τὸ μουσεῖον τοῦ Ναυστάθμου τῶν φυλάττει ὡς μνημεῖον ἀθανασίας τὸν Βουκένταυρον τῶν, τὴν ναυαρχίδα τῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ ἔχει ἀναπαρστήσει ὀλόκληρον στόλον τριήρων κατὰ τὸν τύπον ἐκείνων, δι' ὧν ἐκυριεύθησαν τὰ παράλια τῆς Μεσογείου καὶ κατεκτήθησαν ὅλοι οἱ μεγάλοι λιμένες τοῦ πολιτισμένου τότε κόσμου καὶ ἠλώθη ἡ Κρήτη καὶ ἔκυψεν ἡ Κωνσταντινούπολις.

Ἡ ἱστορία δὲν λέγει πούθεν ὅτι οἱ Ἑνετοὶ εἶλκον τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει βεβαίως ἀνάγκη νὰ μᾶς διδάξῃ ἡ ἱστορία ὅτι ἡ φύσις ἐν τῇ μυστηριώδει ἐξελιξεί τοῦ ἔργου τῆς τὴν μεγαλοπρεπῶς ἐπετέλεσε. Τὸ κύμα τῆς Μεσογείου, τὸ γαλανόν, τὸ διαυγές, τὸ κρυστάλλινον, ἔφερον εἰς τὰς δροσερὰς ἀῤρας τοῦ τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν μέχρι τοῦ ἀκροτάτου αὐτοῦ βυθοῦ τῆς Ἀδριατικῆς. Καὶ ἐνῶ ἐπιστεύετο ὅτι εἰς γίγας λαὸς τῆς θαλάσσης εἶχεν ἀποθάνει, εἰς νέος θαλασσινὸς λαὸς ἀνεγεννᾶτο ὀλίγον ὑψηλότερα, συνεχίζων τὸ ἔργον ἐκεῖνον.

Ἀρχικῶς ἀγριὸς καὶ βάρβαρος, ὡς γεννῶνται ὅλοι οἱ λαοί, ἐξημερώθη σιγά, σιγά ἀπὸ τὴν ὠραίαν τοῦ φύσιν καὶ ἔκαμε θρησκείαν τοῦ τὴν θρησκείαν τοῦ ὠραίου, καὶ ἀφῆκε τὴν ψυχὴν του νὰ ἀναζητήσῃ καὶ ἀνεύρῃ τὸν φωτεινὸν φάρον μιᾶς ὑψηλῆς συγγενείας καὶ μιᾶς θεϊκῆς καταγωγῆς.

Τὸ ἄσμα τοῦ Πανὸς ἤρχισε τότε νὰ ἀκούεται ἀνὰ τὰς ὠραίας καὶ χλοοσπαρμένους νησίδας τῆς θαλασσογεννημένης πόλεως, καὶ αἱ Μοῦσαι αἱ διωγμέναι ἀπὸ τὸν Ἑλικῶνα, ἤρχισαν νὰ εὐρίσκουν ἄσυλον εἰς τὰ δροσερὰ ἄλση, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ κύμα ἐψιθύριζεν ἀγαπημένα καὶ γνωστὰ τραγούδια τοῦ παρελθόντος.

Οἱ ἠλιοκαεῖς κωπηλάται καὶ οἱ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη μη-

τραλοῖαι Μοροζῖνκι, ἔκαμαν τότε τόπον εἰς μίαν γενεὰν ἀνθρώπων νέων, οἱ ὁποῖοι ἐφιλοδόξησαν νὰ κάμουν ὠραίαν τὴν μεγάλην αὐτὴν τῆς Μεσογείου κυρίαρχον.

Διδάσκαλοι τῶν ὑπῆρξαν τὰ λάφυρα τῶν συλληθέντων νεῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ μάρμαρα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ Τέχνη ἐδίδασκε τὴν γλῶσσαν τῆς ἀληθοῦς δόξης τῶν ἐθνῶν. Χωρὶς νὰ ἀποξενωθῶν ἐντελῶς ἀπὸ τὸ περιβάλλον αὐτοῦ πνεῦμα τῆς Δύσεως, κατάρθωσαν αὐτοὶ πρῶτοι καὶ μόνοι εἰς τὸν κόσμον, νὰ συγχωνεύσουν ὅλα τὰ κάλλη τῶν περασμένων ἐποχῶν εἰς ἓν ὠραῖον παρὸν, τὸ ὁποῖον ἐκατοπτρίζετο ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς μίαν θάλασσαν ἀγνώως ἑλληνικὴν, εἰς μίαν φύσιν ὠραίαν καὶ πρωτότυπον.

Υἱοὶ νικητῶν καὶ τροπαιούχων, χορτασμένων ἀπὸ αἶμα καὶ ἀπὸ ἐρείπια υἱοὶ ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν περάσει τὴν ζωὴν τῶν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἶχαν ζητήσῃ τοὺς τάφους τῶν εἰς τὰ βῆθη τῆς, ἐνοστάλησαν μίαν νέαν ζωὴν ἐπὶ ἐδάφους στερεοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ μετέφεραν διὰ τῆς Τέχνης ὅλας τὰς ἀπολαύσεις τῶν ἀνὰ τοὺς κόσμους τῶν ὠραίων πραγμάτων περιπλανήσεων τῶν προγόνων τῶν. Ἰδοὺ διατὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν εἶναι ἐν ψιφιδωτῶν ἀποτελούμενον ἀπὸ ὅλους τοὺς ρυθμούς τοῦ κόσμου καὶ διατὶ τὰ παλάτια τῶν καὶ οἱ νκοὶ τῶν παρατάσσουσιν ἀδελφωμένας ὅλας τὰς φάσεις τῆς Τέχνης, καὶ ὅλας τὰς ἀτελείας καὶ τελειότητας αὐτῆς, καὶ ὅλην τὴν κλίμακα, τῆς ὁποίας τὸ πρῶτον κτώφλιον εἶναι τερατώδες καὶ τὸ ὕστατον ἀληθὲς ἀριστούργημα.

Εἰς ἄλλην φύσιν, ὑπὸ ἄλλον οὐρανόν, μὲ διάφοροι περιβάλλον ἢ ποικιλία αὐτῆ τῶν ῥυθμῶν καὶ τῶν εἰκόνων, αἱ παράδοξοι αὐταὶ διασταυρώσεις τῶν αἰώνων, τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ τῶν Μαυριτανῶν μὲ τοὺς Γότθους, καὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μὲ τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ τῶν Βυζαντινῶν μὲ τοὺς Ἀραβας, θὰ ἀπετέλει ἐν τερατούργημα κατὰ τοῦ ὠραίου καὶ μίαν ὕβριν κατὰ τῶν στοιχειωδῶν κανόνων τῆς αἰσθητικῆς.

Εἰς τὴν θαλασσογενωμένην ἔμωσ καὶ θαλασσοπλέουσιν Βενετίαν, τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Κάθε πλωτὸν τετραγώνον ἀποτελεῖ καὶ ἴδιαν μικρὰν πόλιν, ἢ ὁποῖα ὡς βάθος καὶ ὡς πλάσιον καὶ ὡς δρόμον βατῶν καὶ ὡς μέσον συγκοινωνίας ἔχει τὸ νερόν. Καὶ τὸ νερόν αὐτό, κατοπτρίζει μαζῇ μὲ τὴν ποικίλην ἀρχιτεκτονικὴν ἓνα ὠραῖον οὐρανόν, ὁ ὁποῖος θέτει τὰς γαλανὰς λωρίδας του εἰς κάθε κενόν, καὶ ὁ ὁποῖος ἐπάνω ἀπὸ τὰ τοξοειδῆ ἡμικύκλια τῶν στεγῶν καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὰ νταντελωτὰ μάρμαρα καὶ ἀπὸ τὰ τορνευτὰ περιστήλια τῶν μεγαλοπρεπῶν παλατιῶν καὶ ἀπὸ τὰ χρυσίζοντα κωδονοστάσια τῶν ἐκκλησιῶν, ἀποτελεῖ τὴν ὠραιότεραν σκηνοθεσίαν τοῦ κόσμου.

Τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν αἰσθησὶν τὴν περιέργον καὶ ἐντελῶς διάφορον τὴν ὁποῖαν προξενεῖ ἡ θέα τῆς Βενετίας εἰς τὸν εἰσερχόμενον εἰς τὸν λιμένα καὶ παραπλέοντα τοὺς Κήπους καὶ τὸ Lidò καὶ τὰς μεγάλας διώρυγας, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀποφασίσῃ νὰ τὴν ἴδῃ ἀπὸ τὸ ὀπίσω τῆς μέρας, δηλαδὴ διὰ τῶν μικρῶν διωρύγων καὶ τῶν μονοτόνων τῶν μικρῶν συνοικιῶν οἰκοδομῶν.

Ἐκεῖ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ φαίνεται ἄσχημος, κοινὴ καὶ βαρετὰ εἰς ὄγκους χονδρῶν τοίχων καὶ σκοτεινῶν παραθύρων,

Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΑΚΗ

Μαμαῦ, ποῦ εἶνε ὁ μπαμπᾶς ;...

Ἡ κ. δὲ Λεβινιάκ ἀνετριχίσσε. Πρὸ δύο ἡμερῶν ποῦ ἐχώρισεν ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, ἀφοῦ φιλικῶς ἀπεφάσισαν καὶ οἱ δύο τὸν χωρισμόν, ὡς μὴ δυνάμενοι νὰ συνεννοθῶσιν, ἐπερίμενε τὴν παιδικὴν αὐτὴν ἐρώτησιν. Πῶς πραγματικῶς ὁ Γεωργάκης θὰ ἐπερνοῦσε χωρὶς τὸν ἀγαπητόν του πατέρα, ὅστις τόσον τὸν διεσκέδαζε, παίζων μετ' αὐτοῦ τὸν κρυπτόν, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ μικρὸς ἠσθάνετο ἰδιαιτέρων εὐχαριστήσιν !

Εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον περάσῃ διὰ παντός, ὅπου ὁ γέλως τοῦ πατρὸς ἀνεμίνυετο εἰς τὰς δειροστοιχίας μὲ τὰς χαρμωσοῦς κραυγὰς τοῦ παιδίου, ἢ νεαρὰ γυνὴ ἠσθάνετο τοὺς ὀφθαλμούς της γεμάτους δάκρυα. Δὲν ἐπίστευεν, ὅτι ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ θὰ τὴν ἐλύπει τόσον !...

Ἄλλ' ὁ Γεωργάκης μὲ τὴν ἀκούραστον ἐπιμονὴν τῶν παιδίων ἐπανέλαβε : Μαμαῦ, ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ μπαμπᾶς ;

Ἡ κ. δὲ Λεβινιάκ εἶχε προετοιμάσῃ πολλὰς ἀποκρίσεις. Ἐν τούτοις πρὸ τοῦ μικροῦ ἐρωτηματικοῦ προσώπου τοῦ υἱοῦ της, οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ὁποῖου πλήρεις ἐκπλήξεως ἐστρέφοντο πρὸς αὐτήν, κανεὶς ἐκ τῶν προητοιμασμένων λόγων δὲν τῆς ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν... Ἡρκέσθη λοιπὸν νὰ ψιθυρίσῃ χαϊδεύουσα τὴν ξανθὴν κόμην τοῦ παιδίου.

— Ὁ μπαμπᾶς θὰ ἔλθῃ αὔριον ἀγαπητό μου... .

Καθησυχάσας ὁ Γεωργάκης ἔτρεξε νὰ παίξῃ πηδῶν.

Ἡ μήτηρ ἐπίστευεν ὅτι διὰ τῆς μαγικῆς αὐτῆς λέξεως «αὔριον» καθησύχασε τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ μικροῦ· ἀλλ' ἠπατήθη, διότι τὴν ἐπκύριον ὁ Γεωργάκης ἐφθασε φωνάζων θριαμβευτικῶς :

Μαμαῦ, σήμερον θὰ ἔλθῃ ὁ μπαμπᾶς ;...

Μὴ θέλουσα νὰ καταστρέψῃ τὴν εἰς τὸν μητρικὸν λόγον ἐμπιστοσύνην τοῦ παιδίου κατέφυγεν ἐκ νέου εἰς τὴν ὑπεκφυγὴν.

Ἄλλὰ, πουλάκι μου, σοῦ εἶπα αὔριον !...

Ὁ Γεωργάκης ἐσκέφθη ἐπὶ μακρόν. Τοῦ ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο χθὲς ποῦ τοῦ εἶπεν ἡ μαμαῦ τοῦ «αὔριον» ! ἀλλὰ πάλιν τὰ ἔχανε, μὴ δυνάμενος νὰ ἐνοήσῃ μὲ τὸν πενταετῆ του νοῦν πῶς μετράται ὁ καιρὸς. Εὐτυχῆς ἡλικία, ἥτις μᾶς δίδει διὰ τῆς ἀθωότητος, τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς αἰωνίου εὐθυμίας της, τὴν ἰδέαν τῆς αἰωνιότητος... Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Γεωργάκης ἀνεχώρησε σκεπτικῶς.

Τὸ πρῶτον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἡ κ. δὲ Λεβινιάκ εἶδεν ἐξεληθούσα τοῦ δωματίου της τὴν ἐπαύριον πρῶτ' ἦτο τὸ θελκτικὸν πρόσωπον τοῦ υἱοῦ της, ὁ ὁποῖος ἐφώναξε :

Ἄ ! μαμαῦ, τώρα εἶμαι βέβαιος πλέον ὅτι τὸ «αὔριον» εἶναι σήμερον !...

Ταραγμένη, ἀνυπομονοῦσα ὑπὸ τῆς ἀπροόπτου αὐτῆς λογικῆς τοῦ παιδίου, ἡ κ. δὲ Λεβινιάκ, προσεπάθησε νὰ τοῦ υποδείξῃ ὅτι οὐδέποτε τὸ «αὔριον» εἶνε «σήμερον» !... ἀλλ' ὁ Γεωργάκης ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ νὰ τοῦ διαφύγῃ.

Ἄκουσε, μαμαῦ, τῆς εἶπε μετὰ βεβαιότητος ἡρώτησα τὴν νταντᾶ μου... Ἡ Ἰωσηφίνα μου εἶπεν, ὅτι διὰ νὰ ἔλθῃ

τὰ ὁποῖα φαίνονται ὡς κλεισμένα εἰς τὸ φῶς καὶ εἰς τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς. Ἐκεῖ αἱ στεναὶ διώρυγες μέσα εἰς τὰ θαλά νερά τῶν φαίνονται ὡς νὰ μὴ στεγάζονται πλέον ἀπὸ τὸ ἴδιον γαλανόν στερέωμα, ἀλλ' ὡς νὰ χρησιμεύουν εἰς ἀπομόνωσιν ἀνθρώπων καταδικασμένων εἰς ζωὴν κατέργου. Ἐκεῖ ἡ βασιλεύουσα σιγή, ἡ διακοπτομένη μόνον ἀπὸ τὸ μονότονον τῶν γονδολῶν λίκνισμα βυθίζει τὴν ψυχὴν εἰς μαύρην μελαγχολίαν. Εἰς τὰς στενάς διώρυγας καὶ διὰ μέσου τῆς μονοτονου οἰκοδομικῆς, τὸ φῶς κατέρχεται ὡς ἀπὸ φεγγίτην.

Καὶ ὁ οὐρανὸς χάνει πλέον τὴν γοητείαν τοῦ γαλανοῦ κάλλους του, καὶ φαίνεται ἄχαρις καὶ σκοτεινὸς σχεδόν. Καὶ δι' αὐτὸ ἴσως ἡ Βενετία εἶναι ἡ πόλις ἥτις, ὡς ἐνέπνευσε τοὺς μεγίστους καὶ τοὺς ὠραιότερους θριάμβους τῆς ζωῆς καὶ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν εορτῶν καὶ τῶν πανηγύρεων, ἐνέπνευσε ἐξ ἴσου καὶ τὰ φρικωδέστερα μαρτύρια τοῦ θανάτου.

Ὅταν εἰσερχόμεθα εἰς τὸν λιμένα καὶ ἀπομακρὰν ὑπὸ τὸ χρυσορόδιον φῶς τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἀντικρύσαμεν τὰ πρῶτα χλοοσπαρμένα νησάκια, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὡς νὰ εἶχον ἐξέλθει τῆς πόλεως θαλαρᾶ, δροσερᾶ, μυρισμένα διὰ τὴν ὑποδοχὴν μας, ἡ πρώτη ἰδέα, ἡ ὁποία μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν, τὸ πρῶτον αἶσθημα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐκυρίευσε τὴν ψυχὴν ἦτο : διατὶ νὰ μὴ εἶμαι πλουσία, ὥστε νὰ ζῶ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερο μέσα εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν εορτὴν τῆς φύσεως ; Βεβαίως ἐδῶ ἡμπορεῖ νὰ εἶναι τις εὐτυχής, ἔλεγον εἰς φίλην συνταξιδιώτισαν, ἡ ὁποία ἦτο ὡς μεθυμένη, ὡς ὑπνωτισμένη ἀπὸ τὸ ὠραῖον θέαμα.

Αἶφνης μία κραυγὴ ἤχηρᾶ, ἡ ὁποία ὁμοίαζε παρατεταμένον στεναγμὸν πονούντος, ἀλλὰ καὶ ἀπηγοῦσε τρελλοὺς γέλωτας καὶ μοιρολόγια θανάτου μαζῇ, ἐσταμάτησεν ἀπτόμα τὰς σκέψεις μου.

Ἐστράφημεν ὅλοι οἱ ἐπὶ τῆς γεφύρας εἰς τὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ νησίδα, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἔλθει ἡ φωνή. Ἐν παλάτι μεγαλοπρεπές, ἀπέραντον, γελαστόν, μὲ κήπους καὶ αὐλάς ὠραίας ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔπερνε τὸ πρῶτον λουτρόν του μέσα εἰς τὴν ρυτιδωμένην ἀπὸ βροχὴν διαμαντιῶν καὶ ρουμπινιῶν θάλασσαν.

Ὡ ! τὸ ὠραῖον μέρος καὶ τοὺς εὐτυχημένους θνητούς, οἱ ὁποῖοι τὸ κατοικοῦν, μόλις ἐπροφθάσαμεν νὰ εἴπωμεν. Καὶ ἀπὸ τὰ πκράθυρα, τὰς θύρας καὶ τὴν αὐλὴν πολλὰ μαντύλια ἐκινήθησαν εἰς χαιρετισμὸν μας καὶ πολλὰ φωνὰ καὶ κραυγαὶ γυναικῶν ἠκούσθησαν, τὰς ὁποίας διέκοπταν ἄσματα μελαγχολικὰ καὶ μονότονα.

Εἶνε τὸ φρενοκομῆτον τῶν γυναικῶν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος μεταξὺ δύο διαταγῶν, τὰς ὁποίας ἀπηύθυνεν εἰς τὸν πηδαιλοῦχον. Ὅλοι ἐσιγήσαμεν μίαν σιωπὴν πένθους. Ἐστρεψα τὰ μάτια γύρω μου εἰς τὸ μεγαλοπρεπές θέαμα τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἔπειτα ἐπάνω πρὸς τὸν θαυμάσιον οὐρανόν, ὁ ὁποῖος ἐμειδιῶσεν ἀτάραχος πρὸς τὰ κάλλη του, τὰ ὁποῖα ἡ θάλασσα ἀντανάκλουσε μέσα εἰς τὸ κρυστάλλινον κάτοπτρόν της. Οὔτε τὸ μεγαλοπρεπές καὶ ζωγραφιστὸν περιβάλλον, οὔτε ἡ ὀπαλινὴ θάλασσα, οὔτε ὁ ὠραῖος οὐρανὸς ἔδωκαν καμμίαν ἐξήγησιν εἰς τὴν ἄφωνον ἐρώτησίν μου.

τὸ «αὔριον» πρέπει νὰ περάσῃ μίαν νύκτα .. Δὲν ἐπέρασε μίαν νύκτα, ἀφ' ὅτου μοῦ ὑπεσχέθης ὅτι αὔριον θὰ ἰδῶ τὸν μπαμπᾶ ; ἐπρόσεξα πολὺ ὅταν ἐπλάγιασα... "Ἐξω ἦτο σκοτεινὰ, ὁ οὐρανὸς εἶχεν ἄστρα, ἦτανε νύκτα τὸ ξέρω καλά... ὕστερα ἐκοιμήθηκα, ἦτανε ἡμέρα, ὅταν ἐξύπνησα, εἶχε βγῆ ὁ ἥλιος, ἦτανε τὸ «αὔριον» ! Τώρα λοιπὸν δὲν θὰ ἔλθῃ ὁ μπαμπᾶς ; πέ μου.

Νικηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀκαταμαχίτου ταύτης λογικῆς τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον μετ' ἀγωνίας ἀνέμενε τὴν ἀπάντησιν τῆς μητρὸς του, ἀπήντησε στενοχωρημένη.

Δὲν ξέρω, ἀγάπη μου, σὲ βεβαιῶ !... ἀναμφιβόλως θὰ ἠμποδίσθῃ ὁ μπαμπᾶς σου, νὰ ἔλθῃ ταχέως, ὡς ἐπιθυμεῖ, πλησίον τοῦ Γεωργάκη του... .

Ἡ φωνὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἔτρεψε. Πόσαι στιγμὰ ἀπολεσθεῖσας γλυκύτητος ἐμπεριείχοντο εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις ! "Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν διὰ ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὸ παιδίον τὰ δάκρυά της.

— Ποῦ ἔμεινε λοιπὸν ὁ μπαμπᾶς ;

— Εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἀγάπη μου... .

Ἐπὶ τῆς ἐξοχῆς ἐμεῖδισε... εἰς τὴν ἐξοχὴν ! Πόσας εὐχαριστήσεις τοῦ ὑπενθύμιζεν αὐτῇ ἡ λέξις !... .

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

(συνέχεια).

Εἰς τὸ ἑσπερινὸν λυκόφως μίξῃ ἡμέρας ὁ Λάζαρος ἦλθεν εἰς τὸν οἶκόν των σκεπτικώτερος τοῦ συνήθους. Ἡ Μάρθα εἶπεν ἀμέσως:

Τὸ ἔχεις Λάζαρε; φαίνεσαι πολὺ δύσθυμος. — "Ὅχι δύσθυμος, ὑπέλαβεν ἡ Μαρία, κατάκοπος εἶνε ὁ ἀδελφός. Ἡ ζήτησὴ τῆς ἡμέρας καὶ ὁ κάματος τὸν κατέβαλαν, Μάρθα. "Ἄς μὴ λησμονώμεν ἡμεῖς, αἱ ὁποῖαι περνώμεν τὴν ἡμέραν μας εἰς τὴν θροσσίαν τοῦ οἴκου, ὅτι ὁ ἐργαζόμενος ὑπὸ τὰ πύρινα θέλη τοῦ ἡλίου ὑποφέρει καὶ καταβάλλεται.

Οἱ πολλοὶ λόγοι τῆς Μαρίας ἐξέπληξαν τὴν Μάρθαν. Σπάνιον, σπανιώτατον ἦτο τοῦτο· τόσαι λέξεις κατὰ σειρὰν νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ἀδελφῆς της. Ἡ Μάρθα ἀφῆκε τὸν Λάζαρον καὶ τὴν Μαρίαν καὶ ὑπῆγε νὰ φροντίσῃ διὰ τὸ δεῖπνον.

Μετὰ τὴν ἐξοδὸν αὐτῆς οἱ δύο ἐναπομείναντες ἀδελφοὶ ὠμίλῃσαν ἐκτενῶς διὰ τὰ ἀπασχολούντα αὐτοὺς ἀγαπητὰ ζητήματα, ὅτι ἀκριβῶς δὲν ἐνδιέφερε τὴν Μάρθαν καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀκούῃ: περὶ τῶν νέων τῆς ἡμέρας, τῆς κοινότητος καὶ περὶ διδασκαλιῶν.

Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἐκτός τῆς δικροῦς τοῦ χαρακτῆρος ὑπῆρχε καὶ ἡ διαφορά τῶν χρόνων. Ὁ Λάζαρος καὶ ἡ Μαρία ἦσαν πλησιόχρονοι· ἡ Μάρθα ἦτο πολὺ μεγαλύτερα. Ἡ Μάρθα ὑπῆρξεν εὐτυχὴς εἰς τὸν γάμον· εἰς τὴν καλλιόμορον Μαρίαν συνέβη ὅλας διόλου τὸ ἐναντίον.

Παιδίον δεκατετραετὲς τὴν ἐνούμφευσαν μὲ ἄνδρα πεντήκοντα χρόνων. Ὁ πλουσιώτερος τοῦ μέρους, ὁ μᾶλλον γλίσχρος, ὁ διδόμενος ὡς παραδείγμα διὰ τὴν δυστροπίαν καὶ σκληρότητα. Ἦτο ἡ πλουσιώτερα κατὰ τύπος καὶ ἡ δυστυχέστερα καὶ ἡ μᾶλλον ἀξιολύπητος τῶν γυναικῶν τοῦ τόπου κατ' οὐσίαν. Τὴν ἔκλειον γνωστοὶ καὶ ξένοι.

Ἡ Μαρία ὑπέφερε τὸ μαρτύριόν της τρία ἔτη. Ἐπειτα ἔφυγεν, ἔφυγεν, ὅσον ἔβλεπε γῆν. Ἐν τῷ μεταξύ ἀνεπτύχθη καὶ ὁ ἀδελφός της, ὁ φίλος τῶν παιδικῶν της χρόνων. Ἡ μόνη γλυκεῖα ἀνάμνησις, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκομίσει ἐκ τοῦ ἄλλοτε ἡρέμου βίου της, ὑπὸ

... Ἐκεῖ ἦτο ἓν μεγάλο ἄσπρον σπῆτι περιστοιχιζόμενον ἀπὸ ἀτελείωτον πάρκρον θεάτρου τῶν τρελλῶν τρεξιμάτων του μετὰ τοῦ μπαμπᾶ ! Ἐνίοτε καὶ οἱ δύο ἐκυλίωντο γελῶντες εἰς τὴν χλόην μέχρι κοπώσεως. Πότον ἦσαν καλά ! Ἡ εὐτυχὴς ἐκεῖνη ἐποχὴ δὲν θὰ ἐπανήρχετο λοιπὸν ;

Καὶ ὁ Γεωργάκης ἐπανελάβε τὰς ἐρωτήσεις.

— Διατί ἔμεινε εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐνῶ ἡμεῖς οἱ δύο εἴμεθα ἐδῶ ; Διατί δὲν πάμε νὰ τὸν εὐρωμεν, ἀφοῦ ἐκεῖνος δὲν ἔρχεται ;

Νευρικῆ, μὴ δυναμένη ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἀτελείωτα αὐτὰ «διατί» ἡ κ. δὲ Λεβινὰ εἶπεν : Εἶσαι ἀνυπόφορος, Γιώργο, μὲ τὰς ἐρωτήσεις σου. "Ἄμα ἔλθῃ ὁ μπαμπᾶς σου θὰ σὲ εἰδοποιήσω ἀμέσως. "Ἀφῆσέ με τώρα ἡσυχὴ καὶ πῆγαινε νὰ παίξῃς ! Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἐκλείσεν ὀρηκτικῶς τὴν θύραν.

Ἐπὶ τῆς ἐξοχῆς κατῆλθε τὴν κλίμακα μὲ βραδέα βήματα σκεπτόμενος. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον τὸ πρόβλημα ἐλύετο εἰς τὸν μικρὸν ἐγκέφαλόν του. Ὁ Γεωργάκης ἠννόησε τί συνέβαινε ! Ὁ μπαμπᾶς ἦτανε ἐκεῖ κρυμμένος γιὰ νὰ πειράξῃ τὴν μαμᾶ, — γιὰ τὸν ὅλον τὴν ἐπειράζε. — Ὅχι ἦναι ἀπὸ πίσω ἀπὸ κανέναν δένδρον, καὶ ἡ μαμᾶ δὲν ξέρεε νὰ τὸν

τὴν πατρικὴν στέγην, καὶ ἦτις τὴν εἶχε συνοδεύσει εἰς τὰς θλιβερὰς ἡμέρας τῆς ἐγγάμου ζωῆς της, ζωὴ ἡ ὁποία ἐγένετο αἴτιον τῆς πάλης αὐτῆς κατὰ τῶν ἐπτὰ μαστίγων τῶν μαστῖουσῶν τὴν ἀνθρώπινον ψυχὴν. «Ἀφ' ἧς ἐξεβλήθηκα ἐπτὰ δαιμόνια» λέγει ὁ Εὐαγγελιστής.

Ὅταν παρέλαβεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν του ὁ ἀναπτύχθεις ἀδελφός καὶ ἐπανεῦρε τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἡσυχίαν, εὐρῆκε καὶ τὸν μέγαν θησαυρόν, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε νὰ ἐκτιμᾶ, τὴν φιλίαν πάλιν τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ Λαζάρου, τὴν εἰλικρινῆ, τὴν ἀδολον.

Δὲν ὑπῆρξεν ἄδουτον εἰς τὴν ψυχὴν της δι' αὐτόν. Ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶχον χωρισθῆ παιδιὰ, μέχρι τῆς ὥρας ὅπου τὴν ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, τὰ πολλὰ καὶ μικρὰ της δάκρυα, τοὺς στεναγμούς, τὸν ἀπελπὸν βίον της ἐγνώρισεν ὁ ἀδελφός, ὅστις εἶχεν εὖρε ἐπίσης τὴν παιδικὴν φίλην, τὴν ἔχουσαν καὶ ψυχὴν ἀδελφῆς τῆς ἰδικῆς του, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε καὶ τὸ ἄρρος καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην νὰ καταθέτῃ πᾶσαν σκέψιν, πᾶσαν ἀδυναμίαν του.

Ἐξηκολούθουν τὴν συνομιλίαν τῶν ἀκόμη, ὅτε ἐφάνη ἡ Μάρθα καὶ πάλιν, λέγουσα: ἔλθετε, ἔλθετε. τὸ δεῖπνον εἶνε ἑτοιμον. Ἐσεῖς κάθεσθε αὐτοῦ σὰν ἄψυχοι, κ' ἐγὼ πρέπει νὰ παίξω τὸν ρόλον τῆς δούλης πάντοτε. Γρήγορα, Μαρία, μὴ στέκεσαι· ὅτι μένει νὰ κάμῃς γιὰ τὸ τραπέζι, γρήγορα ! "Ἐλα Λάζαρε, τί ἔχεις πάλι καὶ εἶσαι τόσον λυπημένος !

Σκέπτομαι διὰ μίαν σπουδαίαν ἐργασίαν, εἶπεν ὁ Λάζαρος σοβαρῶς. Τοῦτο ἔρκει διὰ τὴν Μάρθαν, ὅπως δώσῃ προσοχὴν. "Ἄμα ἐπρόκειτο περὶ χρημάτων, περὶ ὑποθέσεων συμφέροντος ἐν ἐνὶ λόγῳ· ἐλάμβανε πολὺ μέρος. Ἡ Μάρθα ἐσκέπτετο πολὺ διὰ τὸ εὖ εἶναι τοῦ οἴκου, ὁ ὁποῖος οἶκος καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, ἂν καὶ εἶχεν ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀδελφόν της Λάζαρον, ἔμεινε ὅμως πάντοτε ὀνομαζόμενος «ἡ οἰκία Σίμωνος τοῦ λεπροῦ».

Καὶ τί ὑπόθεσις εἶνε αὕτη; καμμία νέα πελατεία ;

— Ναί. Εἶπεν ὁ Λάζαρος λαμβάνων ἐνταυτῷ θέσιν εἰς τὴν πράξιν. Ἀνέλαθα τὴν ἐπισκευὴν μέρους τῆς προσόψεως ἐνὸς παλατιῶν.

— Παλ αὐτί ;

— Ναί. Εἰς τὸ παλάτι τοῦ "Ἄννα.

— Τοῦ "Ἄννα τοῦ Ἀχιερῆως καὶ ἔκαμες τὸ συμβόλαιον ;

— Τὸν γνωρίζω ἀρκετὰ, ὅπως καὶ ἐκεῖνος ἐμὲ, ἀφ' ὅτου εἰργάσθη

εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ναοῦ.

— Ἀνάλαβε λοιπὸν καὶ ἔρχισε ἀμέσως.

εἶρη. "Ἄλλως τε ποτὲ δὲν ἦτανε ἄξιον νὰ τὸν εὕρῃ ἡ μαμᾶ· πάντα αὐτὸς ὁ Γεωργάκης τὸν εὕρισκεν, ὅταν ἐπαίκανε καὶ οἱ τρεῖς μαζί. Μία ἰδέα ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του ἀπλουστάτη, νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖνος νὰ τὸν εὕρῃ ! Δὲν μποροῦσε νὰ βαστάξῃ αὐτὴ ἡ ζωὴ, ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμᾶ καὶ ὁ Γεωργάκης ἔγιναν γιὰ νὰ ἦναι ὅλοι μαζί !

Τότε ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν ἰδέαν του. Ἐστρεψε καὶ εἶδεν ὅτι ἡ μαμᾶ του ἦτο βυθισμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μιᾶς ἐφημερίδος· ἡ Ἰωσηφίνα ἀπὸ τὸ παράθυρον συνομιλεῖ μὲ ἓνα στρατιωτικὸν γείτονά των, τὸν ὁποῖον ἐκαμάζεν ὁ Γεωργάκης, ἐγνώριζε δὲ ἐκ πείρας ὅτι αἱ συνομιλίας αὐταὶ διήκουν πολὺ. Τότε μὲ τὴν ψυχὴν πλήρη γλυκεῖας ἀνησυχίας, ἐσύρθη σιγᾶ, κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, καὶ μετὰ τῆς ἐπιτηδειότητος τὴν ὁποίαν μόνον τὰ μικρὰ παιδιὰ, οἱ ἄγριοι καὶ τὰ ζῖα ἔχουσι, διὰ νὰ κατορθώουσι τὸν σκοπὸν των, ἤνοιξε τὴν θύραν, ἐξῆλθεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἤρχισε νὰ τρέξῃ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν.

Μετ' ὀλίγον ἀνῆγγειλαν εἰς τὴν κ. δὲ Λεβινὰ ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἑτοιμον· ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠγέρθη καὶ ἐφώνησε: Γεώργο !

— Ὅ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σου, ἀδελφὴ Μάρθα.

Ἡ Μαρία ἤκουε τὴν συνδιάλεξιν τῶν ἀδελφῶν της ὑπηρετοῦσα συνῆμα αὐτοὺς εἰς τὸ δεῖπνον, καὶ μετὰ τὸ πέρας τούτου ἀνέβησαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ δωμά των, τὸ ὁποῖον εἶχε λαμπρὰν θείαν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς κλιτύος τοῦ ἰσοῦ ὄρους ἦτο κτισμένη ἡ Βηθανία, φαινομένη ὡς βρέφος ἀναπαυόμενον εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς του.

Ὁ Βαρούχ καὶ ἡ Ἀριέλλα

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν αὐτὰ συνέβαινον καὶ ἐλέγοντο εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, εἰς τὴν τοῦ Φαρισαίου Μαλαχίας ἐπεκράτει γαλήνη, πρᾶγμα ἀσύνηθες δι' αὐτήν. Ὁ κύριος τοῦ οἴκου ἦτο ἄνθρωπος πολὺ θυμώδης· ἡ σύζυγός του "Ἄγαρ πολὺ φιλόνομος. Τέκνον εἶχον ἓν καὶ μόνον, μίαν θυγατέρα κατάκοιτον. Ἐν θυμῷ, τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῶν φυσικῶν τῆς ἀνιάτου παθήσεως του πόνων ἔπρεπε νὰ φέρῃ καὶ τοὺς ἠθικὰς τῶν γονέων του. Ὁ Μαλαχίας δὲν ἠμπόρεσε ποτὲ νὰ ἐξοικειωθῇ, νὰ ὑποφέρῃ τὴν σκληρότητα τῆς τύχης του: τὸ τέκνον του νὰ εἶνε κόρη καὶ ὄχι υἱός· ἤθελε μεγαλύτερον τούτου δυστύχημα ;

Τὴν πρώϊαν ἔταν εἶδεν ἡ κατάκοιτος κόρη πατέρα καὶ μητέρα νὰ εὐχοντο μὲ ἓνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ἐρίφηθῃ εἰς τὸ προσκεφάλαιόν της. "Ὡ εὐτυχία ! Δὲν θὰ ἦκουε δι' ἄλης τῆς ἡμέρας τὴν ἐμπεύουσαν φόβον φωνὴν τοῦ πατρὸς της, δὲν θὰ ἦκουε τὴν αἰωνίως μεμφιμοιροῦσαν μητέρα της. Διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς μεταξὺ των φιλοκαίας, διὰ νὰ μὴ δοθῇ αἰτία σκηνῆς, ἦτις τὴν ἐφόβιζε, πολλάκις ἀψώσα δὲν ἐξῆτει νερόν. Μία ὑπρέτρια ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν της ἐν καιρῷ ἀπουσίας τῶν γονέων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ δυστυχὴς ἐπώφελετο τῆς περιστάσεως· ἦτο ὁ καιρὸς τῆς ἀνέσεώς της, ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ ἀνέπνευε χωρὶς ὕφρει, ὥστε ἡ ἀσθενὴς συμπαθοῦσα αὐτὴν δὲν τὴν παρηγόρησε διὰ τὴν ὑπηρεσίαν της.

Ἡ Ἀριέλλα ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας κόρας τῆς Ἰουδαίας· ἦτο εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος της ὅταν ἔπαθε τὸ ἀνιάτον κακόν, καὶ ἔπινεν ἐπὶ ἐννέα ἡδὴ ἔτη τὸ πικρὸν ποτήριον τοῦ πάσχοντος ἀνευ ἐλπίδος, τοῦ γνωρίζοντος ὅτι τὸ πάθος του εἶνε ἀθεράπευτον. Καὶ αἴτιον τοῦ πάθους ἦτο μία κακὴ στιγμή.

Μίαν θερινὴν ἑσπέραν τὴν ἔστειλεν ἡ μήτηρ της εἰς τὴν πηγὴν Ἐγγημηλὴ νὰ φέρῃ νερόν, διότι ἐπεκράτει μεγάλη ξηρασία καὶ αἱ δάξαιμεναι ὅλοι εἶχον κενωθῆ. Ἡ πηγὴ Ἐγγημηλὴ ἀπέχει μίαν ὥραν τῆς

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη. Ἡ μήτηρ ἐπανελάβε· ἔλα Γεωργάκη μου νὰ προγευθῶμεν, ἔχομεν τυρὶ καὶ κρέμα !...

Δικαίως ἐκπλαγεῖσα ἐκ τῆς ἀσυνήθους αὐτῆς σιωπῆς, ἡ κ. δὲ Λεβινὰ ἐσκέφθη, ὅτι τὸ παιδί παίζει, ἐπανελάβε λοιπὸν δυνατώτερα.

Γεωργάκη, ποῦ εἶσαι λοιπὸν, μικρὸ μου ;

Καμμία ἀπάντησις ! Ἐκπεπληγμένη, βεβίκα ὅτι δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν, διότι θὰ τὸν ἐβλεπεν, ἔτρεξεν εἰς τὴν τροφόν.

— Ἰωσηφίνα, ποῦ εἶναι ὁ υἱός μου ;

— Ἀλλά, κυρία, δὲν γνωρίζω... τώρα ἦτο ἐδῶ...

— Μὰ δὲν εἶναι πλέον ! ἀνέκραξεν ἡ κ. δὲ Λεβινὰ καταληφθεῖσα ὑπὸ τῆς συνήθους εἰς τὰς μητέρας ἀγωνίας.

Ὁλόκληρον δρᾶμα διεπέρασε τὸν νοῦν της, ὅτι τὸ παιδί θὰ ἠρπάγῃ ὑπὸ σαλτιπάγκων. Ὡς τρελλὴ ἔτρεξε διὰ τῆς ἡμικανοίκτου θύρας, φωνάζουσα ἀπελπιστικῶς: Γεωργάκη ! Γεωργάκη !

— Εἰς γνωστός των διήρχετο, ἐσταμάτησεν, ἐχαίρετησε καὶ εἶπε : τὸ μικρὸ σας ζητεῖτε ;

— Ναί, μπάρμπα Λαντιέρα, εἶπεν ἀσθμαίνουσα· τὸν εἶδατε ;

— Τὸν συνήντησα εἰς τὸν δρόμον.

Ἰερικῶ καὶ ἡμίσειαν ὥραν τῆς Ἰερουσαλήμ. Ἡ Βηθανία κεῖται εἰς τὸν κεντρικὸν πρὸς τὴν Ἰερικῶ δρόμον, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ προκοσιῶν ἐκτείνεται μία ἔρημος, ἡ ὁποία ἦτο καταφύγιον τυχοδιωκτῶν, περιπλανωμένων καὶ ξένων. Εἰς ἐκ τῶν πρώτων ὅστις εἶχε πλησίον περισσότερον τῶν ἄλλων τὸ προάστιον συνήντησε τὴν ὠραίαν κόρην, ἐπιστρέφουσαν ἐκ τῆς πηγῆς. «Θὰ σ' ὀδηγήσω εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀδελφοῦ μου» τῇ λέγει ἀποτόμως· ἡ Ἀριέλλα χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ κενώνει τὴν ὕδριαν της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της καὶ φεύγει τροχάδην. — Οἱ λόγοι τοῦ τυχοδιώκτου δὲν ἦσαν βέβαια φρικώδεις, φαινομενικῶς τουλάχιστον, ἀλλὰ καὶ εἰς δολοφόνος μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα δὲν ἤθελε προσηνῆσαι εἰν τὴν κόρην τὸν φόβον τῶν ὅπουτον αὐτοῖ τῇ ἐπροξένησαν.

Τρέγουσα ἐθαύμαζε μὲ τὴν τόλμην της. Πῶς ἔλαβε τόσ ν θάρρος ! Πῶς τῆς ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα τῆς κενώσεως τῆς ὕδριος ! Ὁ ξένος μολαταῦτα ἄμα συνῆλθεν ἐκ τῆς πρώτης ἐκπλήξεως τῆς ψυχρολουσίας ἤρχισε νὰ τὴν καταδιώκῃ, τὴν ἐπρόφρασε, καὶ τότε ἔλαβε χώραν μεταξὺ των μία πάλῃ τρομερά. Ἡ κόρη ὑπερησπίσθη ἑαυτὴν παλαίουσα ἡρωικῶς.

Αἱ πρὸς βοήθειαν ὀρεῖται κραυγαί της ἠκούσθησαν εἰς τὸ προάστιον, ὁπόθεν ἦλθαν πολλοί, καὶ μεταξὺ τούτων καὶ ὁ Μαλαχίας, ὁ πατὴρ της.

Ὁ τυχοδιώκτης συνελήφθη, καὶ πρὸς τιμωρίαν τῷ ἐδόθησαν παρὰ τοῦ νόμου τετρακόσιοι ραβδισμοί, διότι ἐτόλμησε ν' ἀπειθῆναι τὴν λόγον καὶ νὰ ὑφώσῃ τὴν πέπλον μιᾶς κόρης· διὰ τὴν κόρην ὅμως ἡ μάχη αὐτὴ ὑπῆρξεν ἀπαισία· ἐπληθῆ μὲν καὶ ἐθαυμάσθη διὰ τὸν ἡρωισμόν της, ἀλλ' ὁ ἀλιτήριος δι' ἐνὸς γρονθοκοπήματος τῆς εἶχε συντρίψει τὴν σπονδυλικὴν στήλην.

Εἶχον παρέλθει ἕκτοτε ἐννέα ἔτη, ἡ Ἀριέλλα ἦτο νέα εἰκοσι πέντε χρόνων καὶ ἐν ταύτῳ ἡ ἀπασχόλησις καὶ ἡ ἀπελπίσια τῶν ἰατρῶν τῆς Ἰερουσαλήμ. Δὲν ἦτο πλέον, ἡ ἀξιολύπητόν τι ὄν καὶ μαρτύριον διαρκὲς ὁ βίος της.

Ἀξιαγάπητος ὡς ἦτο πάντοτε, κληνὴρῃς τώρα, ἐκίνησε περισσότερον τὴν συμπάθειαν ἢ τὸν οἶκτον τῶν γνωστῶν· τὴν ἐπισκεπτόντο συνεχῶς. Ἡ γειτόνισσά των Ῥαχὴλ ἰδὲα, ἦτις εἶχεν ἓνα υἱὸν ἐκ γενετῆς τυφλόν, ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνθυμουμένων τὴν κόρην, ὡς καὶ ὁ δυστυχὴς τυφλός.

(Κατὰ μετάφρασιν)

—Εἰς τὸν δρόμον εἶναι πολλή ὥρα ;

—Εἶναι ὡς μισή ὥρα· τὸν ἠρώτησα ποῦ πηγαίνει καὶ μοῦ εἶπε «πᾶν νὰ εὔρω τὸν μπαμπᾶ». Ἐνόμιζα ὅτι ὁ κ. δὲ Λεβινιάκ ἦτο ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ δάσος· ἂν τὸ ἐγνώριζα...

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἴστατο ἀκίνητος ἐκ τῆς καταπληξέως. Ἀμέσως ἠνύησε τί συνέβαινε εἰς τὴν πιστὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ καὶ μεγάλη τρυφερότης τὴν κατέλαβε.

Προσφιλὲς μικρόν ! ἦτο λοιπὸν καλλίτερον ἀπὸ αὐτὴν !

Ναί, ἔπρεπε νὰ τοῦ ἐπικρατῆται τὸν πατέρα του. Θὰ ἐλησμονεῖ χάριν τοῦ υἱοῦ τῆς τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὅχι καὶ πολὺ σπουδαῖα τοῦ τόσον θελακτικοῦ καὶ εὐθύμου αὐτοῦ συζύγου, ὅστις ἦτο μόνον ὀλίγον ζωηρὸς καὶ ἐλαφρὸς ! Ἐπρεπε ν' ἀναγνωρίσῃ, ὅτι δὲν ἦτο καὶ αὐτὴ ἀναμάρτητος, ὅτι ἐδεικνύετο νευρική καὶ εὐερέθιστος, μὲ μίαν λέξιν, εἶχε τὰς υπερβολικὰς ἰδιοτροπίας γυναικὸς κομψῆς καὶ χαϊδευμένης.

Διὰ τόσον μικρὰ πράγματα ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χωρισθοῦν ; Ἐπρεπε νὰ στερήσῃ τὸ παιδί τῆς, τῆς εὐτυχίας νὰ λέγῃ μαμᾶ, μπαμπᾶ ; Ὁχι ἐσκέπτετο. Καὶ ἀναλογιζομένη τὸν πατέρα διὰ μέσου τῆς φιλοστοργου καρδίας τοῦ τέκνου των, χωρὶς καπέλλο, ὅπως ἦτο, ἔτρεξε πρὸς τὸ δάσος, διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν Γεωργάκη τῆς, καὶ νὰ ὑπάγουν μαζὺ νὰ εὐρουν τὸν μπαμπᾶ !

* *

Τὴν πρῶταν ἐκείνην ὁ κ. δὲ Λεβινιάκ ἦτο —πρᾶγμα σπαίνιον δι' αὐτὸν—πολὺ δύσθυμος. Εὔρε τὸ πρόγευμά του κακοψημένον, τὰς ἐφημερίδας ἀνουσίους, τὴν ἐρημον οἰκίαν του εἰς ἀταξίαν, καὶ ὁ Ἰερώνυμος, ὁ γηραιὸς τοῦ θαλαμηπόλου, ὅστις τὸν εἶχεν ἀναθρέψῃ, ἐτόλμησε νὰ τῷ παρατηρήσῃ εὐσεβάστως, ὅτι ὁ κύριος εἶχε τὰ μπουρίνια του.

Συνελθὼν ἐκ τῆς δικαίας ταύτης παρατηρήσεως, κατήλθεν εἰς τὸν κήπον κρατῶν μικρὰν βέργαν, καὶ ἤρχισεν ἐνῶ ἐπεριπάτει, νὰ κτυπᾷ τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια πλήρη πρωϊνῆς δρόσου ἔκλινον πρὸς αὐτόν. Βλέπων τὰ πέταλα τῶν ἀνθέων διεσκορπισμένα κατὰ γῆς ἠσθάνθη τύψιν συνειδήσεως... Ὅταν ἡ γυναικὴ του διηύθυνε τὴν οἰκίαν μετὰ τῆς θελακτικῆς τῆς ἐπιβλητικότητος, ἐπρόσχε νὰ μὴ ἐγγίξῃ τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια ἐκείνη ἠγάπα. Ἀλλὰ τῶρα τί τὸν ἔμελλεν ;

Ἡ δυσθυμία του ἤξανε. Ὁ προσφιλὲς τοῦ Γεωργάκης ποῦ ἦτο ! Θεέ μου πόσον τὸν ἐπεθύμει ! Ποτὲ δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἐν παιδίον θ' ἄφηνε τόσον κενὸν εἰς τὴν καρδίαν του !

Προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ. Ἄς λείψουν αἱ αἰσθηματικότητες ἐσκέφθη ! Ἐτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ἀφοῦ ἡ Ἀδριανὴ καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ συνονηθῶμεν ! Ἡ θέσις ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ εἶναι πλησίον τῆς μητρὸς του. Ἀλλὰ τὸ μειδιάμα διέσχισε τὸν λαϊμόν του, καὶ δάκρυα τοῦ ἦλθαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ! Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ· ἔπρεπε νὰ ἐπανίδῃ τὸν Γεώργον ἀμέσως. Ἀμέσως ! Διατί ὅχι !... Πέντε χιλιόμετρα ἀπεῖχεν ἡ ἐξοχὴ του ἐκ τῆς οἰκίας, εἰς ἣν ἀπεσύρθη ἡ Ἀδριανὴ μετὰ τοῦ Γεώργου. Τί ἦτο ἓνας περίπατος ! Θὰ ἐπήγαινε ἀρκετὰ πλησίον, ὥστε θὰ ἔβλεπε τὸν μικρὸν παίζοντα, θὰ τοῦ ἔνευε καὶ ἐκεῖνος, κατὰ τὴν συνήθειάν του, θὰ ἔτρεχε νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ ! Καὶ ἂν ἡ γυναικὴ του τὸν ἔβλεπε, θὰ τῆς ἔλεγε ὅτι ὄλα πηγαίνουν

κακὰ εἰς τὸ σπίτι, ἀφότου ἐκείνη ἔφυγεν, ὅτι ἡ σοκολίτα του δὲν ἤξιζε τίποτε καὶ αἱ ἐφημερίδες οὐδὲν ἐνδιαφέρον εἶχον, ἀφ' ὅτου ἐκείνη δὲν τῷ τὰς διημιφισθήτει. Καὶ ἐξ ἄλλου δὲν εἶχε τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἦτο τέλειος σύζυγος, ἀφοῦ διὰ τῶν εἰρωνιδῶν του καὶ τῶν ἀνοησιῶν του τὴν ἔκαμνε νὰ τὴν πιάνουν τὰ νεύρα τῆς κατόπιν ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ Γεώργου θὰ ὑπέσχετο ὅτι «θὰ ἦτο φρόνιμος» δὲν θὰ ἐπανήρχιζε τὰ ἴδια ποτὲ πλέον, ἂν ἤθελε νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ νὰ συγκατανεύσῃ νὰ μοιρασθοῦν ἐκ νέου τὴν γλυκεῖαν φιλοστοργίαν τοῦ μικροῦ των τέκνου.

Ἐμειδίασε τρυφερῶς, καὶ διὰ βήματος σταθεροῦ ἔσπευσε πρὸς τὴν μεγάλην ὁδόν, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ποθητὴν οἰκίαν, ἐν ἣ ἐκρύπτοντο αἱ δύο τοῦ ἀγάπαι.

* *

Ὁ Γεώργος ἤρχισε νὰ κουράζηται ! Ἦτο πολὺ μακρὰν ἡ πόλις ! Ἐπειδὴ συνήθως ἐπήγαινε καὶ ἤρχοντο διὰ τῆς ἀμάξης, ὁ Γεώργος δὲν ἐφρατᾶζετο ποτέ, ὅτι ἦτο τόσον μακρὰν· αἱ μικραὶ του κνήμαι ἤρχισαν νὰ κλονίζονται. Ἐβλεπεν ἐμπρός του τὴν μακρὰν ὁδὸν ἀτελείωτον, καὶ ἀγωνία τὸν κατέλαβε, μήπως δὲν δυνηθῇ νὰ φθάσῃ, καὶ τοῦ ἤρχετο ἐπιθυμία νὰ κλαύσῃ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ μεγάλου δρόμου !...

Ἐμπρός ! θάρρος ! πρέπει νὰ ἦμαι ἄνδρας, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ μπαμπᾶς. Ὑστερα τί θὰ ἔλεγαν οἱ διαβάται ; Ἄν τὸν ἴδουν καὶ οἱ κλέπται θὰ τὸν καταλάβουν ὅτι ἔφυγεν ἀπὸ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ὅτι τὸν πάρουν· ἄς κρυφθῶ ὀπίσω ἀπὸ αὐτὰ τὰ χόρτα νὰ ξεκουρασθῶ... Ὁ Γεωργάκης μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως ἐκάθισε. Διὰ νὰ διασκεδάσῃ παρατήρει εἰς τὸν δρόμον. Ἡ ὁδὸς ἦτο ἐρημος... Ἀλλ' ὅχι· δύο μαῦρα σημεῖα ἐφαίνοντο πλησιάζοντα ἀπὸ τὸ δεξιὸν καὶ τὸ ἀριστερὸν μέρος. Ἄν ἦσαν Βοημοὶ ! Ἀλλ' ὅχι οἱ Βοημοὶ πηγαίνουν πολλοὶ μαζὶ. Ὁ Γεώργος ἔλαβε θάρρος. Ἀλληλοδιαδόχως παρατήρει τὰ μαῦρα σημεῖα. Τὸ ἀριστερὸν ἐφαίνετο γυναικῆ καὶ τὸ δεξιὸν ἄνδρα. Διακρίνοντα ἤδη ἀρκετὰ καλά... Ἀλλὰ πῶς ὁμοιάζει μὲ τὸν μπαμπᾶ τὸ δεξιὸν σημεῖον !... Ναὶ ὁ μπαμπᾶς περιπατεῖ ἔτσι, ἔπειτα νὰ καὶ ἡ χροστὴ του καδένα ποῦ λάμπει εἰς τὸν ἥλιον !... Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία, ὁ μπαμπᾶς εἶναι· ἐβαρέθηκε πλέον νὰ κάθηται κρυμμένος, ἐμάντευσε ὅτι ὁ Γεωργάκης του τὸν ἐξήτει...

Καί, λησμονήσας τὴν κούρασίν του, ὁ Γεωργάκης ἐξῆλθε τῆς κρύπτῆς του, πηδῶν ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ φωνάζων εἰς τὸν πλησίον ἤδη εὐρισκόμενον πατέρα !

Ἄ ! παππάκη ! εἴξευρα ἐγὼ πῶς θὰ σὲ εὕρισκα !

Διπλῆ κραυγὴ ἠκούσθη !

—Ἄ ! Γεώργό μου τέλος σ' εὕρηκα !.. Μαυρίκιε σὺ ἐδῶ ;

— Ἀδριανή, προσφιλεστάτη μου !

Ὁ Γεώργος ἐστράφη· ἄ ! νὰ καὶ ἡ μαμᾶ ! Ὅλα λοιπὸν πᾶνε καλά. Ὁ Γεώργος ἐκτάλαβεν· ἤθελεν ἀπὸ ἐγωισμὸν νὰ ζητήσῃ καὶ ἐκείνη τὸν μπαμπᾶ. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ Γεώργος τὸν εἶδε καὶ τοῦ ἐφώνησε πρῶτος !

Καὶ κατενθουσιασμένος γελᾷ δυνατὰ ἐπάνω εἰς τὸν ὄμον τοῦ παππάκη του, μεταξὺ τῶν δύο συζύγων, οἵτινες ἠνώθησαν διὰ νὰ μὴ χωρισθῶσι ποτὲ πλέον.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν)

Δέσποινα Α. Ἀγγερέτου

Εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Σόλωνος ἀριθ. 65 σπουδαστήριόν τῆς ἔκαμεν ἔν-αρκιν τῶν παραδόσεων τῆς ἀπὸ τῆς 15 ὁδεύοντος Σεπτεμβρίου ἡ κα-θηγήτρια τῆς ὀργανικῆς καὶ φωνητικῆς μουσικῆς θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς κ. **ΚΑΙΤΗ ΛΕΦΑΚΗ**. Αἱ ἐγγραφαὶ ἐξακολουθοῦν.